

JANKO IŠA

ČIERNY KRÁČ

artis
omnis

KLADIVÁK II.

JANKO IŠA

**ČERNÝ
KRÁL**

KLADIVÁK II.

artis
omnis

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

Janko Iša

ČIERNY KRÁL

Vydavateľstvo Artis Omnis
Kysucká cesta 9, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk

123. publikácia, prvé vydanie
Edícia Margo
Redakčná a jazyková úprava:
Peter Obrcian, Andrea Harmanová
Tlač: CORETA, a. s., Bytča

Janko Iša © 2021
Cover © Martin „Cuco“ Luciak 2021
Typography © Jana Kollárová 2021
Slovak Edition © Artis Omnis 2021

ISBN 978-80-8201-126-8
Odporúčaná cena 14,90 €

PROLÓG

Doteraz chladný a zatuchnutý vzduch, uväznený za zadbennými oknami, oťažel pachom potu a tabaku. Do bývalej vývarovne sa nahrnuli bezmála dve desiatky členov skupiny prezývanej Dorfáci. Pouliční bitkári, vymáhači či díleri z Bischdorfu, priemyselnej štvrte Pressburgu. Hrubé vypasené krky, jednoduché pohľady, všetci do jedného ozdobení charakteristickým tetovaním. Pavučinou na lakti. Pod koženými bundami či šuštiakovými kompletmi sa napínali pletence svalov a obrysy zle ukrytých zbraní.

Hala, v ktorej práve postávali, bola nezariadená, len s pár kusmi nábytku uloženého popri stene. Keďže sa kedysi nikto neunúval prikryť ho, napadala naň hrubá vrstva prachu. Okná s porozbíjanými sklenenými výplňami boli dôkladne pozatĺkané doskami. Čerstvý vzduch tak dovnútra prúdil len malými škárami v dreve, čo na ťažký lepkavý odér potu a testosterónu, zavretý medzi štyrmi zašlými stenami, vonkoncom nestačilo.

Hlave tejto partie Dorfákov nepovedal nikto inak ako Dudi. Alebo agresívne hovädo, no takých už žilo len málo, čo by si to mohli dovoliť.

Dudi reprezentoval starú školu, etalón pressburského gangstra z nočných ulíc. Zažltnuté masťné tričko, zapravené v rifliah, a cez to prehodená kožená letecká bunda. Celý obraz dokresloval zastrčený revolver za opaskom na bruchu, hrdo všetkým na očiach.

„Dudi chce niečo povedať,“ utíšil chlapov jeden z jeho najbližších a zvyšok Dorfákov v tom momente stíchol. Ich šéf budil obrovský rešpekt aj medzi svojimi. Povest' ho predchádzala. Začínal ako výpalník, a už vtedy sa ho všetci obávali, lebo používal najbrutálnejšie praktiky. Práve jeho drzosť a kruté metódy boli roky známe aj mimo územie Bischdorfu, kde každodenne pôsobil. Takýto prístup a zastrášovacie schopnosti ho postupne vystrelili na vrchol a stal sa pravou rukou samotného Gregora, otca mafie z robotníckych ubytovní Bischdorfu. Dorfákov.

„Dík, bratku. Chlapi, nestretli sme sa tu náhodou! Máme čo oslavovať.“ Dudi s týmito slovami ukázal na hromadu tmavých prepraviek, ktorá bola na zemi za ním. „Vodka, pivo! A aj niečo do nosa!“ Pri poslednej vete siahol do vnútorného vrecka bundy a vytiahol macatý sáčok plný bieleho prášku.

Chlapi spustili radostný rehot. Chľastom nikdy nepohrdnú, no nikto si zatiaľ nenalieval. Čakali, kým Dudi skončí svoj príhovor.

„Náš patrón, pán Gregor, sa rozhodol rozšíriť svoje teritórium. Je čas, aby sme všetkým ukázali, čoho sme

naozaj schopní! A tu, na tomto mieste, sa to všetko začne. Otvoríme tu náš nový podnik! Všetkým rovno pod papulou!“ Po týchto slovách začali chlapi ako na povel znovu burácať. „Najlepšie pivo a najkrajšie ženy a všetko v okolí pod našimi krídlami. Čaká nás veľa práce, ale teraz... chľastáme!“

O pár minút už miestnosť znovu naplnil dym z páleného tabaku a pribudla aj vôňa lacného alkoholu. Dudi so spartou medzi perami postával spokojne opretý o stenu a upíjal zo svojho lahváča. Jeho chlapi sa zabávali, a to mu stačilo. O chvíľu pošle niekoho po pár dievčat, nech majú jeho ľudia aj takéto rozptýlenie. Zaslúžia si to, čaká ich veľa roboty. Niežeby si ho sami pravidelne nedopriali, ale toto bude vyšší štandard, než na aký sú zvyknutí. A zadarmo. Patrón musí byť spokojný, nesmie ho sklamať. Keď sa to podarí, bude patriť mesto iba im. Nikto ich nezastaví, žiadni smradľaví Albánci či socky z Engerau.

Jedným dúškom dopil fľašu a zobral si ďalšiu, dokonale vychladenú. Podvedome zabehol prstami pod košelu a pred oči si vytiahol robustný šperk. Na masívnej striebornej reťazi visel kus neopracovaného lesklého kameňa, zaliateho do hrubej vrstvy skla v tvare gule. Jeho šťastný talizman.

„Héj, Razgo, poď sem!“ okríkol najbližšieho z chlapov. Ten sa len tak opieral o stenu a cmúľal hrdlo fľaše, no keď ho šéf oslovil, v momente nastúpil do pozoru.

„Áno, šéfe?“

„Zober si niekoho so sebou a skočte do Šťuky po nejakej suky.“ Dudi siahol do vrečka a z hrubej pestrofarebnej

rolky bankoviek niekoľko vrchných odmotal. „To bude stačiť. A ponáhľajte sa, zvery sú nadržané.“

Razgovi zasvietili oči a s úsmevom na tvári sa vytratil. Ak mali Dudiho chlapi niečo radšej ako chľast a bitky, tak to boli voňavé krehké ženy. Aj on sám sa tešil, dnešný večer patril jemu. Cítil sa silný ako nikdy.

Pašovaná ruská vodka sa míňala a chlapi boli stále hlučnejší a veselší. Keď jeden z nich začal tancovať na stole a ukazoval ostatným svoje chlpaté prirodzenie, ozval sa krik. Ženský, upišťaný a plný strachu.

Dudiho muži posilnení alkoholom začali siahť po zbraniach a vybiehať do noci so svojím šéfom na čele.

„Kam bežia tie kurvy? Drbe im?“ spýtal sa trochu prevapený Dudi, keď sa dostal na čerstvý vzduch a na konci ulice videl miznúť trojicu dievčat na vysokých opätkoch.

„Asi videli Karamelov kokot,“ zarehotal sa niekto a ďalší sa k nemu pridali.

„A kde je, sakra, Razgo?“ Dudi začínal byť nervózny. Niečo sa mu nezdalo, niečo bolo zle. Na tieto veci mal čuch, inštinkt, ktorý mu pomáhal roky prežiť medzi najhoršími z najhorších.

„Dudííí...“ Chlapi, čo boli vonku, sa prudko otočili a dvihli hlavy smerom, odkiaľ slabý hlas prichádzal. Zložený hlas umierajúceho.

Niečo bolo veľmi zle.

Razgo žil, očividne mu niekto utrhol ruky, ale žil. Ležal vo výške na vývesnom štíte, ktorý tu zostal po pôvodnej vývarovni. Zabudnutý pútač, dávna spomienka. Bol tam prehodený ako handra na sušiaku bielizne. Visel

prelomený v páse, skrútený do polohy, ktorá garantovala minimálne na dvoch miestach zlomenú chrbticu. Už len fakt, že stále žil, hraničil so zázrakom, ale on to tak určite nevnímal.

„Preboha, Razgo!“ Jeden z chlapov sa povracal. Vtedy si Dudi všimol, že muž, ktorý s Razgom odišiel do Štúky, leží na chodníku niekoľko metrov od nich. Spoznal ho len podľa modrej šuštiakovej bundy, lebo hlava chýbala.

„Všetci dnu!“ zavelil Dudi a natiahol kohútik revolvera. Okná boli zadbnevané a on tu mal bezmála dvadsať ozbrojených chlapov. To bol dobrý začiatok. „Každý tu má zbraň?“

„Áno,“ odpovedal ktosi. „Ale autá sú zo zadnej strany, aby neboli na očiach.“

„A čo, snáď zdrháme?“ Dudi prikročil k mužovi a pažbou revolvera ho udrel do tváre. „Ideme von, po dvojiaciach pokryjeme oblasť v najbližšom okolí a zistíme, kto sa tu skrýva. Potom pôjdeme po autá a nájdeme tých zmrdov, aj keby sme mali ísť do Engerau!“

Stropné neónky dramaticky zablikali, akoby vedeli viac než vagabundi v miestnosti.

Dvere sa znovu otvorili.

A zatvorili.

Tí muži, ktorí to stihli, začali v hrôze strieľať.

KAPITOLA I.

Neviem, kedy som sa stratil. Ten smradľavý les bol všade rovnaký. Stromy, listy na zemi a kríky. Stále dookola. Vtáky ma z bezpečia vzdialených konárov sledovali a smiali sa. Vlastne, rehotali. Určite sa rehotali, tie operené potvory.

Vytiahol som nohu zaborenú v blate, do ktorého som pred chvíľou zapadol, a snažil sa pod nohami nájsť suchú zem, ale to som tu pokojne mohol hľadať diamanty. Bol som celý premočený a špinavý, v topánkach mi člapkalo ako na plavárni. Skurvený les.

Prstami som si pretrel spotené čelo pod lemom čapice a nahrubo oškrabal blato z nôh o neďaleký, zo zeme vylietajúci koreň. Zapadanie v blate či ponáranie v zradných kalužiach sa síce opakovalo pravidelne, no čistá podrážka sa bude aspoň pár sekúnd menej šmýkať na tom hnijúcom lístí všade navôkol.

Patril som do džungle – tej betónovej. Chabé svetlo

pouličných lúčok, čadičové mačacie hlavy a panelové bytovky, to bol môj svet. Život v noci, za svitu smutných hviezd, ktoré nikomu v Pressburgu neveštali nič dobré. Áno, bola to džungľa. Chladná a tvrdá, ale moja.

Hlboký les v Karpatoch bola úplne iná pesnička. Ako som ho len nenávidel... Preklínal som sám seba za to, že som sa doň rozhodol ísť. A ešte som sa aj stratil. S mojím orientačným zmyslom v prírode som sa mohol nachádzať pokojne v Poľsku, alebo v akejkoľvek skurveneji krajine tým smerom.

Sledovať niekoho v lesoch bolo omnoho náročnejšie, než som čakal. Človek by povedal, že početnú skupinu lovcov a pytlíkov nemôže minúť.

Ako sa ukázalo, môže.

Predieral som sa hustým porastom ďalšie dve hodiny, až som narazil na menšie rúbanisko. Bolo zastrčené uprostred hustých stromov. Keby do lesa neprenikalo svetlo, prepásol by som ho. Aj keď v noci pršalo, nájsť suché drevo pod korunami košatých stromov nebol problém. Zapáliť oheň, aj s benzínovým zapaľovačom v kapse, bolo o niečo náročnejšie. Trvalo ďalšiu hodinu, kým sa moje zúfale pokusy dali nazvať ohniskom. Postupne som do ohňa prikladal, až som mal úctyhodnú vatru. Bolo mi jedno, že sa môžem prezradiť. Potreboval som preschnúť.

Topánky a ponožky som dal čo najbližšie k plameňu, aby uschli ako prvé. Bosý som spať nechcel. Z dlhších konárov som vytvoril provizórnu trojnožku, dostatočne pevnú, aby udržala môj kabát. Získal som tak niečo, čo sa s patričnou dávkou optimizmu dalo nazvať závetrím.

Zobrať si so sebou podpažné puzdrá na dvojicu makarovov bola dobrá voľba. Síce po dlhšej dobe otravovali, tlačili a pripomínali sa každým krokom, no aspoň sa tak nezachytávali o konáre stromov, keď som sa trmácal lesom. Popruh som zložil a umiestnil vedľa seba, aby dvojica pištolí bola stále na dosah.

Jedlo som nemal, ale po včerajšej hostine na čerstvo ulovenej mladej srnke, ktorú priniesla moja spoločníčka, to ani nebolo nutné.

Dnes som ju celý deň nevidel. Pridala sa ku mne, až keď to uznala za vhodné. Zbadala, že táborím. Prišla ticho a nepozorovane. Sklonila hlavu neďaleko ohniska. Dost blízko, aby cítila teplo, ale zároveň zostávala na jeho temnom okraji, schovaná v tme.

„Zdravím ťa, priateľka,“ kývol som Rukou jej smerom. „Stratil som sa.“

Len zakňučala a uložila sa na spánok. Tmavá srst' v odleskoch plameňov žiarila aj napriek početným šrámom a jazvám, ktoré ukrývala ako staré spomienky. Aj keď som na ňu dobre nevidel, niekde tam, v tej chlpatej mase svalov, svietili dve smutné jantárové oči. Majestátna Beštia.

Tvor z iného sveta alebo času. Nebezpečná, krásna a teraz voľná. Pred troma rokmi stála ako hradba medzi mnou a slobodou, ale ona sama bola väzeň. Vraždiaci stroj na reťazi. Spolu sme sa oslobodili a prebojovali von z väzenia.

Posledné roky som prežil v tieňoch. Priveľa ľudí v mojom okolí umrelo. Nikdy predtým by mi to nevadilo, no oni bojovali so mnou. Za mňa, bok po boku. Nepretŕčal

som sa a nestrkal nos do cudzích vecí celé roky, ale potom to prišlo. Sedel som v Lýre, utiahnutý do najzastrčenejšieho kúta, a sľkal asi šiesty polliter. Zrazu som začul rozhovor dvoch mužov. O posledných prípravách a chystaní veľkého honu na akéhosi legendárneho tvora.

„Je to pes, obrovský pes. Obrovský. To si nevieš predstaviť. Krásny čierny, jeho hlava sa bude objednávatelovi úžasne vynímať nad krbom,“ prehral som si v hlave slová jedného z nich.

Nebolo mi treba vysvetľovať, o čom hovorili. Možno to bolo množstvom piva, ktoré som vypil, ale neváhal som ani chvíľu. Vytackal som sa z temného kúta, v ktorom ma Lujza vo svojej putike potichu trpela, a jedného z nich si odchytil v neďalekej uličke. Po niekoľkých zlomených kostiach som vedel všetko potrebné. Teda, on chcel rozprávať omnoho skôr, ale zvyk je zvyk. Nič nepovzbudí človeka viac, ako keď počuje praskať vlastné kosti. Niekto si najal bandu pytliakov, aby ho sprevádzali pri poľovačke na Beštiu. Väčšina z nich sa smiala tomu, že idú loviť psa. No za tie peniaze by šli loviť aj jednorožca. Hlavne, že sa naplní kapsa.

Odchádzali v noci, o niekoľko hodín. Zbalil som si najnutnejšie veci a vyrazil smerom, ktorým ma poslal lovec. Pokúšal som sa ich stopovať, ale nemal som najmenšie potuchy, čo vlastne robím. Po dvoch dňoch v lese sa na mňa usmialo šťastie a započul som z diaľky charakteristický zvuk loveckých pušiek. Neskôr v noci som uvidel vzdialené ohne ich tábora. Pár dní sa mi ich darilo držať na dohľad, ale znovu sa mi stratili. Vtedy ma našla Beštia.

Myslel som si, že ma napadne a roztrhá na kusy, ale spoznala ma. Dlhé vrčanie vymenila po nekonečných minútach za opatrné očuchávanie a presne jedno olíznutie mojich kovových prstov na Ruke. Bolo hotovo. Ona si pamätala mňa a ja ju. A to hlavné vedela.

Vedela, že ju budem chrániť. Vedela, že práve preto som prišiel.

Bolo ich viac, než som predpokladal. Na takú veľkú skupinu lovcov som nemohol zaútočiť priamo ani s dvoma makarovmi, Rukou a Beštiou po boku, aj keď skúsiť by som to mohol. Beštia väčšinu dňa trávila niekde v lesoch a raz za čas sa vrátila, aby ma skontrolovala. Preto som vymyslel plán.

Rovnako ako väčšina mojich plánov, aj tento bol veľmi jednoduchý.

Musel som ich prekvapiť. Vysnoriť, vystopovať a pobiť ako partizán. Inak to zviera nikdy loviť neprestanú. Celé dni, ktoré boli ochotní stráviť v lese jej hľadaním, ma v tom utvrdili.

Môj plán sa zmenil už na druhý deň ráno.

Pahreba dymila, zvyšky horúcich uhlíkov sálali teplo do okolia, ale proti rannému mrazu to nestačilo. Ohnivé jazyky zvädzali márný boj o prežitie. Mňa však prebralo niečo iné. Tlak studeného kovového predmetu na nose.

Aj so zavretými očami mi bolo jasné, že ide o hlaveň pušky. Život ma naučil.

S rozzúreným fúzatým chlapom na jej druhom konci. Tolko k tomu, že sa nemusím skrývať a pokojne si môžem založiť dvojmetrovú vatru. Veď čo sa môže pokaziť?

„Dobré ráno,“ prehovoril Fúzač a ešte viac pritlačil. Moja nosná prepážka zaplakala, pod takým tlakom by nebola ani po dvoch gramoch kokaínu. Rukou som letmo pohol smerom, kde som čakal jeden z makarovov, a v zornom poli mi pribudli ďalší dvaja šuhaji. Jeden hrdzavý, pehavý a škaredý, druhý iba škaredý. „Už ani nedýchaj, ty sráč. Chlapi, dvihnite ho.“

Vážim veľa. Moja hutná, životom skúšaná muskulaúra v kombinácii s Rukou a mojimi proporciami mi zabezpečujú naozaj solídneho poldruha metraku, no dvojica mužov ma schytila s ľahkosťou, akoby som nevážil viac než malé decko.

Ústie hlavne sa mi celý ten čas tlačilo na nosnú inšpekciu.

Nemusel som si trojicu dlho obzerať, aby som pochopil, o čo ide. Boli ako vystrihnutí z katalógu na flanelové košele. Zapustené brady, mastné vlasy a celkovo zanedbaný zovňajšok ľudí dlhší čas prebývajúcich v lesoch. Robustné telá v krátkych maskáčových bundách. Dominoval im Fúzač, ktorý bol skoro o hlavu vyšší od svojich kumpánov.

„Takže ty nás sleduješ?“ spýtal sa ma jeden z nich, hrdzavý Lišiak, no pevné zovretie okolo mojej ruky nepovolil. Spod pletenej čapice mu vytŕčali oranžové vlasy doplnené o ryšavý plnofúz a tisícku pieh na nose. Pri jeho otázke ma tretí z partie obišiel a zaprel mi o krížie pištoľ. Pravdepodobne môj vlastný makarov.

Boli to členovia loveckej výpravy, ktorú som sledoval. Skôr ako som stihol čokoľvek odpovedať, Fúzač blesko-

vo prehmatol pušku a jej pažbou ma udrel do tváre. V tej istej sekunde mi znovu mieril na nos. Ten pohyb som ledva spozoroval, čo zas nebolo také prekvapivé. Bolo ráno a ja som nebol ešte ani minútu pri vedomí. Vyšiel som z cviku.

„Kde je to zviera?“ Fúzač pridal druhú otázku a niekomu štvrtému pokynul bradou. Pripravili sa na mňa. „Dodo, sleduj ten les, všade sú tu stopy po tej suke!“

„Nesledujem vás. Som na hríboch a čerstvom vzduchu,“ zaklamal som posmešne, za čo som si vyslúžil ďalšiu bleskovú ranu do ksichtu. Na perách som pocítil známu chuť krvi.

V hustých kríkoch sa niečo mihlo, ako prezradil nepatrný pohyb konárov. Prvý sa otočil Fúzač a začal naslepo, len po zvuku páliť do krovín. Ja som švihol hlavou vzad, aby som temenom premenil nos muža s pištoľou na krvavý šalát. Úder Rukou do strany mal Lišiaka minimálne zlomiť, ale on len ťažko vydýchol po nečakanom zásahu a znovu sa ma snažil uchopiť.

Fúzač ma ignoroval a ďalej brokmi kropil les.

Pištoľník s prerazeným nosom fňukal na zemi.

A ja som zápasil s až prekvapivo silným protivníkom. Veľa bojového umenia v tom nebolo, jeho prsty ma drvil ako hydraulický lis. Keď ma objal, museli sme vyzerat ako zo špeciálneho pánskeho katalógu. Páni pre pánov, edícia ťažká váha.

Jeho stisk mi vyrazil dych, ale to už som mu uštedroval tvrdé buchnáty ľavačkou do tváre. Zazmätkoval a inštinktívne si od bolesti chytil líce. Tým mi uvoľnil Ruku,

ktorou som mu zovrel hrdlo a stlačil. Nasledovalo tiché prasknutie a bolo o jedného menej.

Prudká otočka na päte a nabratie rovnováhy, ale nikto ďalší neútočil. Nikto si ma nevšímal, a to bol nezvyk.

Dokonca aj strelba ustala.

Lišiak kľučal, tvár celá krvavá. Fúzač lomcoval so záverom zbrane, snažiac sa ju prebiť. Keď som videl, čo prichádza z lesa, bolo mi jasné, že to nemôže stihnúť.

Beštia. A nebola sama.

Vyzerala hrozne nasratá. Obrovská masa svalov ukrytá pod naježenou srsťou. Spoločnosť jej robili tri zmenšené verné kópie. Mláďatá, ale stále dvakrát väčšie a urastenejšie než obyčajný dospelý pes. Štvrté držala ochabnuté a zakrvavené v papuli.

Fúzač zakladal patróny do pušky, ruky sa mu triasli.

Beštia iba nepohnuto stála s mladým v papuli a vrčala, to sa však nedalo povedať o ostatných mláďatách. Tie vyrazili všetky naraz.

Lišiakovi sa podarilo vytrieť krv z tváre včas. Aj on mal nárok vidieť, čo sa deje. Zdesene začal kričať. Druhý lovec dvíhal pripravenú pušku k strelbe, keď sa jeho smerom odrazilo k skoku mláďa. Nemohol to stihnúť.

A nestihol.

Prvé z mláďat ho ako baranidlo zrazilo k zemi a zubami presne zahryzlo do ruky so zbraňou. Dlhو ju neudržal. Nekričal, zvieratá boli prirýchle a smrtiace. Fúzačovi namiesto výkriku vychádzal z hrdla len bublavý chrapot, zanikajúci v besnom vrčaní psov.

Ustúpil som stranou, ale o mňa nejavili záujem. Lišiak zobral nohy na plecia. Hrdinstvo a odvaha z jeho očí boli preč, vystriedal ich číry strach.

Tmavohnedá machuľa popri mne doslova preletela a Lišiaka zachytila o niekoľko metrov ďalej. Labami do chrbta ho zrazilo k zemi a tesákmi do temena umlčala.

Mlčky som sledoval, ako psy začali na mršinách hodoovať. Beštia pristúpila ku mne a k nohám mi položila mŕtve mláďa, o niečo menšie než ostatné. Kožuch malo ulepené od krvi a telo posiate ranami po brokoch. Fúzač z neho spravil sito.

A potom, akoby sa nič nedialo, prešla k osamotenej mŕtvole chlapa, ktorému som zlomil hrtan, a začala žrať.

Posadil som sa neďaleko a zo zmuchlanej škatulky vykľepol poslednú cigaretu. Po toľkých dňoch v lese si aj ona prešla v mojom kabáte peklom. Beštia ma nepo-

trebovala. Ohorok som nakoniec zavrtal do vlhkej hliny a vstal. Za zvukov mäsa trhaného od kosti som bez rozlúčky odišiel.

Oči štamgastov v Steine sa utápali v prvých ranných poldecákoch a mňa si tradične nikto nevšimal. Pred sebou som mal pohár veľkej silnej kávy, dve makové štrúdle a presne sedemnásť obložených chlebíčkov. Tolko sa ich vošlo na jeden tanier. Žiadny vtedy nevytrčal a nemusel som ukladať viac ako dva na seba, a tak sa mi zbytočne neumastili zospodu. V Steine robili najlepšie chlebíčky v Pressburgu, bol hriech sa nimi nenapratať až po okraj. Hlavne po niekoľkodňovej turistike v Karpatoch. Prívetivosť betónovej džungle som si užíval už pekných pár dní a nevedel som sa jej nabažiť.

Dokrčené noviny, ktoré som popritom čítal, ma zaujali hneď na druhej strane. V neďalekých karpatských lesoch sa našlo cez desať pytliakov roztrhaných vlkmi. Nejaký odborník tam vysvetľoval, že ide o jedinečný úkaz, lebo tých zvierat museli byť aspoň dva tucty, a to v tomto ročnom období nie je bežné.

To určite.

„Kladivák,“ doľahol ku mne od dverí známy hlas. Bola to Kristy. Vyrástla, odkedy som ju naposledy videl. Stala sa z nej mladá dáma, navonok uhladená, no v očiach mala smrť a nebezpečenstvo pripravené pre každého, kto jej skríži cestu. Starý vyťahany sveter vymenila za novší, kva-

litnejší a asi miliónkrát drahší. Vyšúchané menčestráky, ktoré kedysi tak rada nosila, nahradila poctivými texaskami. Tie dokonale kopírovali krivky jej tela a zdôrazňovali všetko, čo sa nenásytným mužským očiam žiadalo. Mala vysoké kožené čižmy a zo skúsenosti som vedel, že v každej skrýva minimálne jeden štíhly bojový nôž, keby v boji prišla o dvadsaťdvojku, zručne schovanú pod pleteným svetrom. Odhadoval som, že ju má zastrčenú za opaskom. Aspoň tak som si ju pamätal.

„Potrebujeme ťa. V Engerau sa začala vojna.“

„Daj si štrúdlu. Makovú.“ Chlebiček som jej, samozrejme, neponúkol.

KAPITOLA II.

Poručík Erst znovu nervózne skontroloval ciferník hodínok. Fajčil už tretiu cigaretu v rade, boli dve hodiny po polnoci. V takomto čase nikdy do terénu nechodili. Nikdy.

Pressburg to nedovoliť.

Úkosom pozrel na kolegov, dvoch uniformovaných strážnikov. Jeden, ten mladší, poctivo obhliadal miesto činu a druhý stál vo dverách s prstami pevne na pažbe pištole. Starší vedel, že mŕtvi v budove im už nič neurobia. To však neplatilo o tých, čo to spáchali.

Erst odfrngol ohorok do tmy, a ten sa po dopade na zem rozprskol na tisíce iskier. Vrátil sa na miesto činu. Doposiaľ nevidel taký koncentrovaný masaker. Pred trojoma rokmi to bolo zlé. V jednu noc ich povolali. Všetkých. Dobrí muži padali pod náporom zbraní náboženských fanatikov, jeho kamaráti umierali pod výbuchmi granátov. On prežil a zosilnel.